

Sygn. akt IIIU 591/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

*Dnia*13 września 2013r.

<i>Sąd Okręgowy</i>	<i>w Ostrołęce</i>	<i>Wydział III</i>
<i>Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych</i>		

w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Monika Obrębska

Protokolant: st. sekr. sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu13 września 2013 r. w O.

sprawy z odwołania T. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o dodatek pielęgnacyjny

na skutek odwołania T. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 11 marca 2013 r. (...)1/25/SER

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje T. P. prawo do dodatku pielęgnacyjnego od 22.01.2013r. do 31.01.2014r.;
2. stwierdza odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.

Sygn. akt III U 591/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11.03.2013r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych T. P. prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Decyzję powyższą T. P. zaskarżyła, wnosząc od niej odwołanie.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że orzeczeniem Komisji Lekarskiej ZUS T. P. nie została uznana za niezdolną do samodzielnej egzystencji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Ostrołęce ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na mocy decyzji z dnia 22.10.2008r. (...) Oddział w P. przyznał T. P. prawo do emerytury.

W dniu 10.01.2013r. T. P. zwróciła się do ZUS z wnioskiem o przyznanie jej prawa do dodatku pielęgnacyjnego.

Zgodnie z art. 75 ust. 1 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity z 2004 r., Dz. U. nr 39, poz. 353, ze zm.) dodatek pielęgnacyjny przysługuje osobie uprawnionej do renty lub emerytury, jeżeli osoba taka została uznana za całkowicie niezdolną do pracy oraz samodzielnej egzystencji lub ukończyła 75 lat.

Definicję osoby niezdolnej do pracy podaje natomiast art. 12 ust. 1-3 tejże ustawy, który stanowi, że jest nią osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu (ust. 1), przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy (ust. 2). Natomiast art. 13 ust. 5 precyzuje, że w przypadku stwierdzenia naruszenia sprawności organizmu w stopniu powodującym konieczność stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innej osoby w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych orzeka się niezdolność do samodzielnej egzystencji.

W świetle powyższych przepisów skuteczność odwołania T. P. zależna była od wykazania, że jest ona całkowicie niezdolna do pracy i niezdolna do samodzielnej egzystencji.

W celu ustalenia powyższego, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy z zakresu: neurologii, pulmonologii i ginekologii, jako właściwych ze względu na schorzenia odwołującej, którzy w złożonej opinii, po przeprowadzeniu wywiadu z odwołującą, jej zbadaniu oraz po analizie zgromadzonej dokumentacji medycznej, rozpoznali u niej przewlekłą obturacyjną chorobę płuc – postać ciężką, rozstrzenie oskrzeli, zespół bólowy kręgosłupa w wywiadzie i negatywną obserwację w kierunku lewych przydatków i orzekli, że stwierdzone u odwołującej schorzenia powodują jej całkowitą i trwałą niezdolność do pracy oraz okresową niezdolność do samodzielnej egzystencji od 22.01.2013r. do 31.01.2014r. W uzasadnieniu opinii biegli sądowi stwierdzili, że nie zgadzają się z opinią Komisji Lekarskiej ZUS z 28.02.2013r. Ich zdaniem stan zdrowia odwołującej, wynikający z jej schorzeń, powoduje okresową niezdolność do samodzielnej egzystencji. Silna duszność spoczynkowa, nasilająca się przy każdym wysiłku (nawet podczas rozbierania się do badania lekarskiego) powoduje, że wymaga ona stałej pomocy osób drugich w codziennym funkcjonowaniu i pełnieniu podstawowych funkcji społecznych. U odwołującej stwierdzono ciężką postać przewlekłej obturacyjnej choroby płuc, powikłanej dodatkowo rozstrzeniem oskrzeli. Badana ujawnia cechy niewydolności oddechowej stwierdzanej już podczas badania fizykalnego. Istotne upośledzenie parametrów oddechowych spirometrycznych, częste infekcje zaostrzające chorobę i wymagające okresowej antybiotykoterapii, patologiczne zmiany osłuchowe nad polami płucnymi są dowodem ciężkiego stopnia schorzenia, które uniemożliwia codzienne samodzielne funkcjonowanie.

Do wskazanej opinii odwołująca nie zgłosiła zastrzeżeń. Organ rentowy w piśmie z dnia 17.07.2013r. również wskazał, że nie wnosi uwag do opinii, poza brakiem okresu, na jaki została orzeczona niezdolność do samodzielnej egzystencji.

W ocenie Sądu Okręgowego należało podzielić wywody i wnioski opinii biegłych lekarzy sądowych. Zostały one przez biegłych sformułowane po przeprowadzeniu wywiadu, badaniu odwołującej i analizie zgromadzonej dokumentacji medycznej. Wydane przez biegłych opinie poparte zostały logiczną i przekonującą argumentacją, zgodnie z którą aktualny stopień i stan zaawansowania schorzeń T. P. czyni ją całkowicie niezdolną do pracy na trwałe i niezdolną do samodzielnej egzystencji okresowo od 22.01.2013r. do 31.01.2014r. Wbrew twierdzeniom organu rentowego opinia wyraźnie wskazuje czasokres niezdolności do samodzielnej egzystencji. Na marginesie wskazać należy, że wnioski biegłych korespondują w pełni z aktualnym orzeczeniem o stopniu niepełnosprawności z 14.05.2013r. (vide k. 21 a.s.), mocą którego T. P. została zaliczona do znacznego stopnia niepełnosprawności, a w rubryce dotyczącej konieczności

stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji stwierdzono – „tak wymaga”.

Podzielając w pełni wnioski opinii biegłych, Sąd uznał, że odwołująca spełnia kryteria do przyznania jej prawa do dodatku pielęgnacyjnego, jakim jest w świetle cytowanego wyżej art. 75 ustawy emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, całkowita niezdolność do pracy i niezdolność do samodzielnej egzystencji. Aktualny stan zdrowia i rodzaj schorzeń, na jakie cierpi odwołująca implikuje przynajmniej okresowo potrzebę stałej opieki i pomocy osób trzecich przy zaspokajaniu jej podstawowych potrzeb życiowych.

Dlatego też, mając na uwadze wszystkie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 477¹⁴ § 2 kpc, zmienił zaskarżoną decyzję ZUS z dnia 11.03.2013 r., w ten sposób, że przyznał odwołującej prawo do dodatku pielęgnacyjnego od dnia 22.01.2013r. do 31.01.2014 roku.

Zgodnie z treścią art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, Sąd był zobowiązany, przyznając odwołującej prawo do dodatku pielęgnacyjnego, do zamieszczenia z urzędu w sentencji wyroku rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności organu rentowego odnośnie do nieustalenia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji tj. zarówno przyznającego prawo do świadczenia, jak też jego brak (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28.04.2010 roku, II UK 330/09, LEX 604220). W ocenie Sądu Okręgowego w przedmiotowej sprawie istnieją podstawy do obciążenia odpowiedzialnością organu rentowego za nieprzyznanie odwołującej prawa do dodatku pielęgnacyjnego z uwagi na błędną decyzję Komisji Lekarskiej ZUS, która dysponowała niezbędnymi i wystarczającymi dokumentami, w tym w szczególności dokumentacją lekarską, pozwalającą na uznanie odwołującą za niezdolną do samodzielnej egzystencji już na etapie postępowania przed ZUS. Nadmienić należy, że lekarz orzecznik w swoim orzeczeniu z dnia 31.01.2013r. prawidłowo stwierdził, że odwołująca jest niezdolna do samodzielnej egzystencji okresowo do 31.01.2014r. Orzeczenie to jednak zostało, w trybie nadzoru, zakwestionowane przez Zastępcę Głównego Lekarza Orzecznika ZUS Oddział w P.. Z tych względów orzeczono jak w pkt. 2 wyroku.